

Svar:

Udvidelsen af disciplinarmyndigheden må ses på baggrund af, at det er hensigten, at disciplinarmidler i fremtiden skal træde i stedet for straffe af vagtarrest i 10-15 dage.

Udvidelsen forekommer mindre betænkelig, såfremt udvalget tiltræder det fremsatte ændringsforslag til § 43, således at pålæggelsen af et disciplinarmiddel kan efterprøves af rettergangschefen, hvis det er pålagt af en rettergangschefen underordnet, f. eks. en kompagnichef, og derudover vil kunne prøves i disciplinarnævnet og ankenævnet.

Såfremt der måtte være et stærkt ønske herom i udvalget, kan 3-ugersreglen eventuelt ændres til en 14-dagesregel, hvilket vil være i overensstemmelse med, at anvendelse af øvrige disciplinarmidler, der medfører indgreb i adgangen til at forlade tjenestestedet efter tjenestens ophør, ikke må udstrækkes ud over 14 dage. Der må dog i den forbindelse peges på den ulempe, at man må forudse, at dette vil medføre anvendelse af hæftestraf i det interval, der i forslaget vil være dækket af tilbageholdelse mellem 14 dage og 3 uger. Det mest hensigtsmæssige vil derfor utvivlsomt være en bibeholdelse af 3-ugersreglen.

Med hensyn til bemyndigelsen i § 38, stk. 3, vil udgangspunktet være den nugældende ordning med hensyn til anvendelse af disciplinarmidler. Der vil således blive fastsat regler om, hvilke friheder der kan inddrages som disciplinarmiddel, og hvilke friheder der ikke kan fratages som disciplinarmiddel.

Der vil endvidere blive lagt vægt på den pædagogiske side af sagen, således at f. eks. disciplinarmidlet efterøvelse kun skal kunne pålægges den, der viser forsømmelighed i det fag, hvori disciplinarmidlet efterøvelse gives.

Om den nugældende ordning kan i øvrigt henvises til militær retsplejelovs §§ 44-48.

Spørgsmål 14:

Af klimaudvalgets betænkning fremgår det, at udvalget ikke af tidsmæssige grunde har kunnet undersøge spørgsmålet om, at afgørelsen af tiltalespørgsmål m. v. bliver et fællesansvar for auditor og rettergangschef.

Ministerens kommentar til en sådan løsning udbedes.

Svar:

Som det fremgår af klimaudvalgets betænkning, kunne udvalget ikke nå til enighed, om den gældende rettergangsordning, der henlægger afgørelsen om tiltale til visse højere militære chefer (rettergangschef), burde bevares, eller om der burde indføres en ordning, hvorefter afgørelsen af tiltalespørgsmål blev henlagt til de juridisk uddannede auditorer.

Udvalget følte sig dog ikke overbevist om, at de to skitserede muligheder var de eneste realisable. Der blev i denne forbindelse blandt andet også peget på muligheden af, at afgørelsen af tiltalespørgsmål blev et fælles ansvar for auditor og rettergangschef.

Ved udarbejdelsen af det foreliggende retsplejelovforslag er tanken om at gøre påtalemyndigheden til et fælles ansvar forkastet. En sådan ordning ville være i afgørende strid med princippet inden for den borgerlige retspleje, hvor anklagemyndigheden selvstændigt har ansvaret for tiltalerejsningen. Lovforslaget indfører derimod et princip om, at tiltalespørgsmål forinden afgørelsen skal drøftes med rettergangschefen, som har ansvaret for opretholdelsen af den militære disciplin. Denne ordning svarer til, at den borgerlige anklagemyndighed altid indhenter en erklæring fra den pågældende specialmyndighed, før der træffes afgørelse om tiltale. Vedrørende dette spørgsmål henvises til besvarelsen af spørgsmål 3 (forslag til militær retsplejelov).

Ved lovforslaget er der herudover tillagt rettergangschefen en ret til at forlange sagen forelagt generalauditøren til afgørelse. Såfremt rettergangschefen uden uforment ophold indbringer auditørens afgørelse for generalauditøren, har dette suspensiv virkning, indtil generalauditørens afgørelse foreligger. Herudover er der yderligere givet rettergangschefen en ret til at forlange generalauditørens afgørelse indbragt for forsvarsministeriet.

Ved den foreslåede ordning har rettergangscheferne således en særdeles god mulighed for at få deres synspunkter taget i betragtning ved afgørelsen af tiltalespørgsmål.